

БЕЗСТРАШНИЯТ МИКЕШ

Превод от чешки: Георги Карагъзов, 1956

chitanka.info

Безстрашният Микеш бил син на ковач. Като станал на осемнадесет години, баща му започнал да го учи на занаят. Той изучил занаята, но не искал повече да остане в къщи и рекъл на баща си:

— Тате, дай ми желязо да си направя тояга за път.

Баща му му дал десет оки желязо.

— А бе, тате — рекъл Микеш, — какво ще правя с такава клечка, дай ми поне петстотин оки.

— Боже господи, че как ще вдигнеш такава грамада!

— Ще видиш как ще я завъртя — отговорил Микеш, който бил много силен. Изковал си той желязна тояга и доказал на баща си, че има право.

Баща му му дал пари, майка му му изпекла ръжен кравай и Микеш тръгнал на път. Вървял, що вървял, стигнал до една воденица и видял как воденичарският калфа внася на рамо във воденицата един воденичен камък. Микеш си помислил:

„Силен момък е тоя, ако се съгласи да дойде с мен, добре ще бъде.“

Почакал калфата да излезе отново и започнал веднага да го уговаря да тръгне с него по широкия свят. Калфата не оставил дълго да го канят, напуснал службата си и тръгнал.

В гората двамата настигнали един чирак.

— Къде отиваш? — попитал го Микеш.

— Тръгнал съм по света да си опитам късмета.

— А какъв занаят имаш?

— Дърводелец съм.

— Силен ли си?

— Иска ли питане? — казал дърводелецът и като хванал една ела, изтръгнал я из корен.

— Юнак си — рекъл Микеш. — Как ти е името?

— Бобеш.

— Не искаш ли да тръгнеш с нас, Бобеш? Докато имам пари, каквото изядем, аз ще го плащам; като се свършат, ще потърсим други.

— А вие какви сте? — попитал Бобеш.

— Аз съм ковач и се казвам Микеш, а моят другар е воденичарски калфа и се казва Куба. И двамата сме силни като теб, ако не и по-силни.

— Тогава ще дойда с вас — рекъл Бобеш и подал ръка на новите си другари.

Скитали по света, ядели и пиели до насита като същински господа, чудно ли е тогава, че джобът на Микеш скоро се изпразнил?

— Момчета — рекъл той един ден, като стигнали близо до един голям град, — останали са ми само три гроша, но по дяволите — като нямаме пари, поне хич да нямаме. Да отидем в града, да си поръчаме по една хубава вечеря, та дано после господ се погрижи за нас.

Момците се съгласили и весело закрачили към града.

— Хей, кръчмарю, дай на всеки по една кана вино и по едно хубаво ядене, но побързай, че сме много гладни!

Те така се разположили в кръчмата, сякаш джобовете им били пълни с пари. Кръчмарят носел всичко, каквото имал, а момците ядели и пиели като разпрани.

— Какво ново има по този край, кръчмарю? — запитал Микеш, който винаги искал всичко да знае.

— Нищо хубаво, уважаеми господа. Та вие не сте ли чували за нашия цар и за неговите злочести дъщери?

— Нищо не сме чували! Идем от далечни страни.

— Тогава ще ви разправа. Нашият цар имаше три чудно хубави дъщери, всяка с една година по-голяма от другата. Когато най-голямата навърши осемнадесет години, изчезна от двореца и никой не знаеше къде. Как само плачеха и нареждаха — родителите ѝ едва не умряха от мъка. Но да видите какво стана после! След една година по-малката принцеса също навърши осемнадесет години, в същия ден и тя изчезна и никой повече не я видя. Тогава по всички краища на двореца поставиха стражи, а на най-малката принцеса забраниха и от стаята си да излиза. Но и това не е всичко: в деня, когато и тя навърши осемнадесет години, имаше вечерта пиршество, а до заранта и третата принцеса изчезна. Царят обеща, че ще даде половината си царство на оня, който открие къде са изчезнали дъщерите му и му ги доведе живи, и ще му даде една от тях за жена.

— Момчета — извикал Микеш, когато кръчмарят свършил, — не ви ли казах аз по пътя, че бог ще се погрижи за нас? Ето на!

— Как ще се погрижи? — попитал Куба.

— На теб човек трябва с фуния да ти налива всичко в главата. Много просто: ако царят ни даде достатъчно пари за път, ще тръгнем

да търсим принцесите.

— Хубаво го каза, но къде? — подхвърлил Бобеш.

— Ами ще тръгнем, където ни видят очите — засмял се Микеш.
— Като обиколим целия свят, все ще ги намерим някъде, ако ще и в пъкъла да трябва да отидем. Я иди, крѣчмарю, и кажи да обадят на царя за нас. Кажи, че ако ни даде достатъчно пари за път, ще тръгнем да търсим принцесите.

Така заповядал Микеш и крѣчмарят радостно забързал към царския дворец.

След малко в крѣчмата пристигнал царски слуга със зарѣка тримата странника да отидат в двореца.

Станали те и тръгнали. Царят ги разпитал за всичко и заповядал да им дадат толкова пари, колкото поискат. Момците му благодарили и веднага тръгнали на път.

Ходили много недели, докато един ден навлезли в една гора и се изгубили.

— Не върви така, момчета — казал Микеш, главатарят на тримата силни юнаци, — тъй може да се въртим в кръг и никога да не видим края на тая проклета гора. Ще забия тук тоягата си и всеки от нас ще тръгне в различна посока и ще върви, докато стигне до края на гората или до някоя къща. Който прѣв намери нещо, нека се върне обратно при тоягата, да свирне със свирката, която виси тук, и пак ще се съберем.

Момците се съгласили и тръгнали на различни страни. Не минало много време и Бобеш свирнал.

— Е, какво намери? — запитал го Микеш, като се събрали.

— Тръгвайте след мен, намерих такава вечеря, сякаш за князе е приготвена.

— На мен ми се струва, Куба, че Бобеш ни взема на подбив — казал Микеш и двамата някак с недоверие закрачили след него.

Но Бобеш не се подигравал с тях. Като повървели малко, стигнали до една пещера. Влезли и видели вътре маса с хубава вечеря, три кани вино и три застлани легла. Това се харесало на момците, те седнали на масата и почнали да ядат и да пият. Като се нахранили до насита, заозъртали се из пещерата, но понеже вече се мрѣквало, а те нямали огън, не се виждало дали има някоя друга врата да води навътре в пещерата. Тъй като били много уморени, отказали се да

търсят и им се доцяло да си полегнат на трите легла. Тогава Микеш рекъл:

— Слушайте, момчета, на мене ми се струва, че това е разбойническо свърталище. Върне ли се шайката в къщи и не намери вечерята, зле ще си изпатим. Аз наистина и от тридесет души не се боя, но човек трябва да бъде предпазлив. Затова си мисля да не се разполагаме като у дома си, а един от нас да застане на стража. Нека днес да пази Бобеш.

— Брей, че си бил хитър! А защо ти не останеш да пазиш?

— Я мълчи и почвай да пазиш, и моят ред ще дойде!

Бобеш се съгласил и другите двама легнали да спят. Но очите му скоро започнали да се затварят, главата му натежала и клюмнала на гърдите. Тогава някой му ударил такава плесница, че искри му изхвъркнали из очите. Той подскочил и видял пред себе си едно джудже, което едва му стигало до колената. Черната му брада била дълга чак до пояса и било наметнато с червена пелеринка. Бобеш искал да погне джуджето, но като срещнал черните му пламтящи очи, не можал от страх да каже ни гък и студена пот избила по челото му. Джуджето гледало известно време Бобеш, после се обърнало, приближило се до спящите, смъкнало губерите и си отишло. Когато на сутринта другарите му се събудили, започнали да се карат на Бобеш, задето ги е отвил, но той отрекъл. Казал им, че нищо не знае и не им доверил кой е бил през нощта при него, за да не му се смее Микеш.

— Дали сега някой ще ни донесе закуска? — подхвърлил Куба.

— Разбира се — казал Микеш, — Кубчо все за обетованата земя бълнува, дето печените гълъби падат на хората право в устата. Но „който не работи, няма да яде“ — казваше баща ми. Затова да не се излежаваме повече, а да разгледаме пещерата.

Поозърнали се наоколо и намерили в ъгъла една врата, която с мъка отворили. Тя водела към втора по-малка пещера. По средата имало огнище и на него котлета, чинии и други кухненски съдове, но от храна нямало ни помен.

— Виждате ли, момчета — обадил се Микеш, — не ви ли казах, че тук живеят или са живели разбойници. Сигурно някой внезапно ги е подплашил, та са оставили хубавата си вечеря. Но както и да е, сега тук ние сме стопани и господари. Най-напред ще отидем на лов, но един трябва да остане в къщи, да накладе огън и всичко да приготви.

Бобеш, ти тая нощ малко си спал, остани тук, а като приготвиш всичко, можеш да си подремнеш.

— Мене никак не ми се спи, нека Куба остане.

— Да не би да те е страх, Бобеш? Да зная, че е тъй, ще се откажа завинаги от тебе.

Бобеш се засрамил, замълчал и останал в къщи, а Микеш и Куба отишли на лов. Като излизали от пещерата, Микеш видял пред себе си на земята един пергаментов лист. На него пишело, че който прочете над мъртвец тия и тия думи, написани там, веднага ще го възкреси. Микеш пхнал листа в джоба и двамата продължили пътя си.

През това време Бобеш донесъл вода, измил всички съдове и запалил огъня. Тогава изведнаж пред него се изправило джуджето с червената пелеринка.

— Какво ще готвиш? — попитало го джуджето.

— И аз не знам, каквото донесат другарите ми.

— Я не ги чакай, ами погледни колко пушено месо е окачено в комина. Качи се горе, вземи една плешка и я сготви.

— Но как да се кача толкова нависоко? — попитал Бобеш, който малко се посъвзел, след като джуджето заговорило така любезно с него.

— Ето ти една стълба, изправи я до комина, а аз ще я държа.

Бобеш го послушал, изправил стълбата и се покатерил. Но като стигнал до последните стъпала и посегнал към месото, джуджето изведнаж дръпнало стълбата, Бобеш паднал на земята и се убил.

— Проклет нескопосник! — развикал се Микеш, като влязъл в пещерата и видял, че огънят е угаснал, а Бобеш лежи зад огнището. — Оставил вечерята да изстива и хърка ли, хърка. Ставай, Бобеш!

Но Бобеш не станал, при все че го тръскали като решето.

— Да не е мъртъв? — подхвърлил Куба, след като дълго време напразно го будили.

— Ако е мъртъв, веднага ще му помогна — казал Микеш и като извадил от джоба си пергамента, зачел. Някъде към средата Бобеш започнал да идва на себе си и докато Микеш стигнал до края, изправил се на крака.

— Какво се е случило с теб? — запитали го другарите му.

— Припаднал съм — отговорил Бобеш, понеже го било срам, че се е оставил да го измами джуджето.

Другите повярвали и без повече да се разправят, приготвили вечеря, нахранили се и легнали да спят.

Като се събудили сутринта, губерите им били отхвърлени надалече. Не знаели какво се е случило и зачудено се спогледали. Бобеш можел да им обясни, но си мислел: „Щом аз си изпатих, защо и вие да не си изпатите?“ — и нищо не им казал.

На другия ден останал да пази Куба. Като наклал огъня и сложил водата, видял пред себе си непознато джудже с червена пелеринка.

— Откъде се взе тук? Какво търсиш? — попитал го Куба малко смутено.

— Дойдох да видя какво готвиш за обед — отговорило джуджето и втренчило в Куба черните си очи.

— Не зная, каквото донесат другарите ми.

— Ех, какво ще ги чакаш, ей там виси месо, качи се горе, свали го и го свари.

— Много е високо за мен.

— Ето ти стълба, а аз ще я държа отдолу.

Куба се хванал на въдицата. Като се покатерил горе, човечето изведнаж дръпнало стълбата, Куба паднал и се убил.

— Брей, че сте въртоглави хора — рекъл Микеш, като се върнал от лов и заварил Куба мъртъв. Мъчели се да го свестят, но Куба не станал, докато Микеш не му прочел тайнствените думи. Понеже го било страх да не му се смее Микеш, казал и той, че е припаднал.

На третата сутрин дошъл ред на Микеш. Като излизали, Куба поискал от Микеш да му даде пергаментата, за да може да му помогне в случай на опасност.

— Не се бойте, аз не съм такъв пъзльо като вас — отговорил Микеш и бързо се заловил за работа.

Като кладял огъня, дошло пак джуджето с червената пелеринка, но Микеш никак не се уплашил и веднага се сетил защо другарите му са припадали.

— Какво търсиш тук, малко къртиче? — нахвърлил се той гневно върху джуджето.

— Ами идвам само да видя какво готвиш за обяд.

— А на теб какво ти влиза в работа?

— Защото чакаш какво ще донесат другарите ти, а не виждаш, че в комина виси пушено месо.

— Аха, разбрах какво искаш, мръсниче такова; ако не се махнеш веднага оттук, ще те окача за брадата в комина и ще те оставя там да се опушиш, та да не подвеждаш вече хората.

Но джуджето не си отишло и се нахвърлило върху Микеш.

— Я го виж, дребосък с дребосък, да не би да искаш да се биеш с мен! Чакай, къртиче, сега ще ти дам да разбереш!

И като скочил от огнището, той хванал джуджето за брадата и така силно го блъснал в стената, че цялата брада останала в ръцете му. В същия миг джуджето се превърнало в грозна баба, която изгледала заплашително Микеш и изчезнала от пещерата.

— Ако ще и в дявол да се превърнеш, не ме е страх от теб! — рекъл Микеш и пхнал брадата в джоба си.

Като се върнали другарите му, много се зачудили, че Микеш е жив. Но той веднага ги захванал:

— Ах вие, лъжльовци, ах вие, баби такива! Езиците ли си бяхте глътнали, та мълчахте? Няма що, големи юнаци сте вие, щом се оставихте такова скакалче да ви убие! Право да ви кажа, просто ми се ще да ви оставя тук и да тръгна сам по света.

— Не прави това, братко, и не ни се сърди. Ние не сме виновни. Като ни погледна, това проклето човече сякаш ни омагьоса — без да искаме, изпълнявахме нарежданията му. А ти защо не го уби?

— Защо да го убивам? Аз така го наредих, та да ме помни и друг път да не се задява с мен. Виждали ли сте това? — попитал той другарите си и им показал брадата, като я държал с една ръка, а с другата я оправял и гладел. Изведнаж пред него се появила бабата и започнала да го моли да не глади брадата, защото то ѝ причинявало голяма болка. Но хитрият Микеш решил да използва това в своя изгода.

— Услуга за услуга — рекъл той на бабата, — помни, бабо, не искаш ли да те мъча, трябва да направиш, което аз поискам.

— Каквото мога, всичко ще направя — отвърнала бабата.

— Първо на първо трябва да ни сложиш вечеря, а после ще ти кажа какво ще искам по-нататък от теб.

Момците се разположили около масата, а бабата започнала да им прислужва. Като се нахранили, Микеш рекъл:

— Такива магьосници като теб навярно знаят какво става по света. На теб сигурно ти е известно къде са изчезнали дъщерите на

царя от съседното царство.

— Не зная, мили момко! — отвърнала бабата.

— Ще кажеш, ще кажеш — рекъл Микеш и бръкнал в джоба си за брадата.

— Ах, не ме мъчи! — замолила бабата, като видяла накъде посяга. — Дъщерите на царя ги отнесе един змей и ги скри тук, под тая пещера.

— А как може да се отиде при тях?

— Елате, аз ще ви покажа пътя — рекла бабата и отворила вратата.

Куба и Бобеш останали назад. Зад вратата имало дълбока дупка и по нея водела надолу една пътечка.

— Да не си мислиш, вещице проклета, че аз мога да пълзя из дупките като лалугер? Намери ми въже да се спусна по него долу.

Бабата влязла в дупката и веднага донесла въже.

— Елате, магарета такива! — извикал Микеш на момците. — Като не ви бива за друго, поне ми дръжте въжето да се спусна по него долу.

Но за да се увери със сигурност, че през дупката, в която било тъмно като в рог, може да се слезе на здрава почва, той хвърлил най-напред тоягата и едва след като я чул да падне, се решил да се спусне долу. Наредил на другарите си, като дръпне въжето, да го изтеглят горе. После се хванал за въжето и бързо се спуснал чак на дъното. Но колко се зачудил Микеш, като видял навсякъде наоколо светлина и съгледал една чудно хубава градина, всред която се издигал прекрасен дворец. Попитал бабата кой живее в тоя дворец.

— Там са двете царски дъщери — отговорила бабата. — Жалко само, че не можеш да влезеш при тях, докато не убиеш двата лъва и двете лами, които пазят при вратите.

— Не е толкова мъчно — отвърнал Микеш.

— Не си мисли, момко, че е лесна работа. Докато не ги ослепиш, нищо не можеш им направи дори и с желязната си тояга. Но ето ти една свецица — върви и внимавай да не угасне. Като стигнеш до зверовете, кажи: „Гори, пламъче, гори, злите очи изгори!“ Те ще ослепят и чак тогава ще можеш да ги убиеш с тоягата. После изведи принцесите, но съвсем тихо, понеже наблизко спи змеят; ако те чуе, свършено е с нас.

Микеш взел от бабата свеещата и тръгнал. Като стигнал до самия дворец и видял двата лъва и двете страшни лами, от очите на които излизали пламъци, той рекъл: „Гори, пламъче, гори, злите очи изгори!“ Очите на кръвожадните пазачи веднага се затворили и той ги убил с тежката си петстотин оки тояга. Микеш влязъл в двореца, без никой да го спре. Всички стаи били разкошно наредени, а в най-хубавата седали в копринено кресло две прегърнати девойки и като две рози скланяли една към друга глави. Като видели да влиза в стаята такъв хубав момък, те помислили, че той е добър дух и паднали на колене.

— Оставете тия работи — рекъл им тихо Микеш — и тръгвайте бързо и тихичко след мен, по-скоро да се махнем оттук.

Тия думи прозвучали на девойките като най-сладка музика и те, без да кажат нито дума повече, тръгнали след своя освободител. Като стигнали до въжето, Микеш им рекъл;

— Сега ще се изкачите една след друга горе, а аз ще остана последен. Горе са моите другари, не се страхувайте от тях. Като дойда и аз, ще отидем всички при вашите родители.

Той подръпнал въжето, първата мома се хванала за него и момците я изтеглили. Така станало и с втората. Но когато Микеш поискал да се хване за въжето, бабата го уловила за ръката и му казала:

— Качиш ли се, ще намериш смъртта си. Твоите другари искат да те пуснат отгоре, та да си счупиш главата. Ако не ми вярваш, вържи на въжето тоягата си и веднага ще се убедиш, че не те лъжа.

Микеш послушал съвета и вързал тоягата си за въжето. Като стигнала почти догоре, тя изведнаж със силен трясък паднала на камъните. Микеш разбрал, че старицата не е излъгала и че наистина е щял да си строши кокалите, ако би оставил коварните си другари да го изтеглят. Ядосвал се не толкова, че си изгубил свободата, колкото заради измяната на другарите си. На тях той направил такива добрини и на всичко отгоре им изпратил и двете хубави девойки, които освободил, за да живеят щастливо.

— Ако още веднаж ви срещна, лицемери с лицемери, ще ви заплатя с такива пари, които и дяволът не би приел! — Така викал той и размахвал нагоре юмруци, за да си излее яда. Но после си спомнил за бабата и грубо се обърнал към нея:

— Кажи ми сега как да изляза оттук.

— Няма за теб спасение, ако не се съгласиш и мене да освободиш. Аз съм най-малката сестра на двете девойки, на които току-що помогна да излязат горе.

— А защо не ми каза досега?

— Защото не смеех. Един магьосник омагьоса и мен, и сестрите ми. От голяма омраза той ме превърна в грозно джудже — дотогава, докато не се намери някой, който да ми отскубне брадата. На този човек трябваше да помагам да освободи сестрите ми. Но аз трябва да остана тук във вид на стара баба, докато този човек не удави в морето змея, който спи ей там. Това сигурно никога нямаше да стане, ако ти случайно не бе принуден да останеш тук. Смили се над мен и също ме освободи.

— А как мога да удавя такъв змей в морето?

— Аз ще ти кажа. Иди в двореца и ще намериш близо до вратата едно буре месо. Качи го на гърба си, вземи си тоягата и една свещ, скрий се и чакай. Като излезе змеят, присламчи се до него и скочи на гърба му. Той ще се издигне с теб във въздуха и ще зареве, а ти му давай от бурето парчета месо, та да мълчи, и продължавай все така, докато не съгледаш морето. Като стигнете вече над морето, кажи, че месото е паднало долу, извади свещта и изговори познатите думи. Змеят ще се спусне надолу, а ти веднага го удари по главата да се замае и се удави в морето. Когато той загине, аз ще придобия отново предишния си образ и всички съкровища, скрити в този дворец, ще бъдат мои, тъй като магьосникът вече няма да има никаква власт над мен. За да ме познаеш, като се върнеш, вземи този пръстен, счупи го на две половини и едната остави за себе си, а другата дай на мен. Само на този ще вярвам, който ми донесе другата половина. Сега върви и направи, каквото ти казвам.

Микеш взел половината пръстен, простил се с бабата, отишъл в двореца за бурето и го вързал на гърба си. Взел с една ръка желязната си тояга, а с другата свещта и зачакал зад един стълб да дойде змеят. Не след дълго змеят допъзлял с ужасен шум и рев. Като се доближил до стълба, Микеш изскочил и го възседнал. Змеят започнал да се мята, но като не можал да събори ездача, издигнал се с него във въздуха. Микеш му дал едно парче месо и продължил така да го храни, докато бурето почти се изпразнило. В този момент Микеш съгледал под себе си морето и хвърлил празното буре в него. Като изговорил думите: „Гори,

пламъче, гори, злите очи изгори!“, той накарал змея да слезе долу, тъй като храната му е паднала. Лакомият, ослепен от вълшебната светлина змей полетял към водата и Микеш тъй силно го ударил с тежката си тояга, че змеят се замаял и потънал. В същия миг до него се появила една лодка. Микеш скочил в нея и доплувал до брега. Като стъпил на земя, лодката изчезнала и той закрачил по пътя, над който преди летял със змея. Вървял през градове и гори, през поля и планини, но не можал да намери нито пещерата, нито двореца.

Да го оставим да скита и да видим какво направили Куба и Бобеш с принцесите.

Щом изтеглили първата, те веднага я разпитали за всичко и докато изтеглили втората, уговорили се да убият Микеш и да заплашат принцесите със смърт, ако не кажат на родителите си, че те са ги освободили. Както намислили, така и сторили. Но те не знаели, че Микеш е постъпил така умно, и го считали за мъртъв.

Принцесите щели десет пъти повече да се радват да видят Микеш, отколкото неговите грозни и груби другари, но след като те ги заплашили със смърт, ако проговорят макар и една думичка, мълчали като риби. По пътя Бобеш и Куба продали скъпоценните камъни, с които принцесите били накитени, и благополучно пристигнали при техните родители. Каквото не похарчили, оставили го за себе си. Царят неизказано много се зарадвал, като видял дъщерите си, и веднага провъзгласил техните освободители за свои синове. Като запитал за Микеш, те казали, че по пътя се отделил от тях, навярно да търси третата принцеса, за която никой нищо не знаел. Царят искал веднага да вдигнат сватби, но дъщерите не се съгласили, преди да изтече една година и един ден, и станало по волята им.

Докато изтече годината, Микеш пребродил много земи. Най-после той стигнал в една страна, която му се сторила позната. Понеже бил изморен, влязъл в една кръчма и след като се наял и напил, попитал според обичая какво ново има.

— Какво ново ли? — отвърнал кръчмарят. — Това, че в нашия дворец вече няма никакви страшилища.

— Но къде е тоя дворец, в който е имало страшилища?

— На около половин час път отук. Какви страшилища е имало там, не знаем, но дълги години никой не смееше да влезе в него, за да не загине, и понеже всички още отдалеч го заобикаляха, след време

всичко около двореца запустя. Неотдавна се разнесе вест, че там живеела чудна красавица, при която всеки можел да отиде. Откъде е дошла там, никой не знае. Оттогава всеки ден в двореца се събират много хора, но красавицата е винаги тъжна и замислена и никъде не излиза. Колко женихи само ходиха да я искат — тя на всички отказа.

— На мен няма да ми откаже! — рекъл Микеш, който веднага се сетил коя ще да е тая красавица, и като взел половината от пръстена, който получил от бабата, пуснал го в една чаша, напълнил я с вино, подал я на кръчмаря и му казал:

— Занеси това вино в двореца на красавицата и ѝ кажи да го изпие за здравето на своя освободител; извършиш ли всичко, което ти казвам, ще получиш хубав бакшиш.

Кръчмарят веднага взел чашата и отишъл в двореца. Не се минал и един час и пред кръчмата спряла разкошна каляска, от която изскочила чудна красавица.

Това била старата баба, сестрата на двете освободени девойки. На дъното на чашата, която кръчмарят ѝ занесъл, тя намерила другата половина на пръстена и изпълнена от щастие, побързала да научи нещо за своя любим, когото тъй дълго очаквала. И колко се зарадвала, като влязла в кръчмата и го познала. На Микеш му се замаяла главата от щастие. Когато прекрасната девойка ласкаво го поздравила, той благословил в душата си злосторничеството на своите спътници и от радост едва не прегърнал кръчмаря. На другия ден имало славно пиршество, а на третия станала сватбата, на която поканили и кръчмаря.

След сватбата Микеш заминал със скъпата си съпруга при нейните родители, тъй като и двамата много се тревожели какво е станало със сестрите ѝ. И тъкмо навреме. Като пристигнали в столицата на баща ѝ, чули по улиците радостни викове, свирела музика и целият дворец бил обвит с червено сукно и украсен с цветя. Попитали хората какво значи всичко това и те им казали, че двете царски дъщери се женят за двамата другари, които ги освободили. Младоженците побързали към двореца, за да попречат на нещастната женитба. Родителите, бледите невести и женихите едва не припаднали — едните от радост, а другите от страх, — като видели, че след слугата, който известил на царя за посещението, влизат Микеш и най-малката принцеса.

— Това е моят освободител и съпруг — казала принцесата, като прегърнала родителите и сестрите си.

— Той е и наш освободител, а не тия измамници — завикали сега другите две принцеси, които добили смелост от присъствието на Микеш. Всички се огледали, но женихите били изчезнали. Те още в първия момент разбрали какво ги чака, затова се метнали на бързите си коне и офейкали. Никой не им попречил, никой не ги гонил, нито съжалявал за тях. Засега направили само пиршество, но след време отпразнували и сватбите на двете принцеси, които също си намерили достойни женихи.

После Микеш отишъл да вземе родителите си и се върнал с тях и със съпругата си в своя дворец, където живял щастливо до дълбоки старини.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.